

«Προσφιλῆ μου αὐθέντα,

»Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συνέβη χθὲς ἐνταῦθα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἡ κυρία ἀντὶ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ καὶ νὰ μὲ διώξῃ, μοὶ ἐφέρθη γλυκὰ καὶ ἡμερὰ. Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἐγὼ ἐκύτταξα κρυφίως ὀπίσθεν τῶν παραπετασμάτων καὶ εἶδον ὅτι ἐκλαίει καὶ ἐσπόγγιζε τὰ μάτια της μὲ τὸ μανδύγιόν της. Τὴν μισῶ μὲν δι' ὅσα σὰς ἐπροξένησε κακὰ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην καὶ νὰ μὴ τὴν λυπηθῶ. Ἐφαίνεται τόσον δυστυχής! Ἐδῶ κἀτι τρέχει ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους φαίνεται χαρούμενη, ἀλλ' ὅταν μένει μόνη φαίνεται λυπημένη σὰν τὴν Μαργδαληνὴν.

»Ὁ πρῶτος ἀμαξηλάτης μας, ἓνας ἐγγλέζος, λέγει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῶν Παρισίων.

»Ἀφ' οὗτο ἐφύγατε, τίποτε δὲν ἔλλαξε· μόνον τώρα εἶναι περὶ μελαγχολικὴ παρὰ πρότερον. Οὐδέποτε τὴν εἶδον περισσότερον καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν χθελινὴν ἐσπέραν. Σὰς ἔγραψα γρήγορα καὶ βιαστικῇ, διὰ νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον.

»Χαίρετε, κύριε Ἰωάννη. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ οὐδένα ἄλλον θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἐκτὸς ἀπὸ σὰς.

«Ἡ μικρά σας

»B A P B A P A»

Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε δις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Καὶ ἡσθάνθη μεγίστην ἀνακούφισιν διὰ τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἔπασχε καὶ τὰ δάκρυά της ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήλειψαν τὸ ἀμάρτημα αὐτῆς.

Ἡδὴ εἶχε δύο προσβολὰς νὰ ἐκδικήσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνην τῆς κρεοῦλου.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ μόνον ὅταν ἐσήμενεν ὁ κώδων τοῦ δειπνοῦ τὸν ἐξήγαγε τῶν σκέψεών του.

Ἐβάδισε τότε πρὸς τὸν πύργον μετὰ δυσαρесκείας, ὅτε ὑψηλὴ τις ὑπηρέτρια, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα πλῆρες ἐρυθρῶν κηλίδων, ἐφώναζε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της :

— Κύρ Γιάννη, κύρ Γιάννη!

— Ἡσυχά, Φραγκίσκη, εἶπεν ἐκεῖνος, νομίζει τις ὅτι ἔπιασε φωτιά τὸ σπῆτι.

Οἱ Νορμανδοὶ ὑπηρέται ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ ἐλευθέρως φέρεσθαι μετὰ τῶν κυρίων των καὶ ἀποδεικνύουν πάντοτε ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν εὐρίσκεται χωρὶς λόγον εἰς τὸ στόμα των.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Φραγκίσκη ἀπήντησε ἀμέσως καὶ καταλλήλως :

— Καὶ μήπως αὐθέντη δὲν τοῦ φαίνεται κανενὸς ὅτι ἔπιασε τῷ ὄντι φωτιά μὲ ἐκεῖνο ποῦ γίνετ' ἐδῶ μέσα ;

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἀπέθεσε κατὰ μέρος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν θύραν.

— Ἔτσι μπράβο, κύρ Γιάννη, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, ἔτσι σὰς θέλω ! διότι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἴσατε ὅλο μουτρωμένος.

[Ἔπεται συνέχεια.]

TONY

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 4 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ 9^{ον} ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθῆναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας : «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθῆναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀ' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

«Ἡ Διεύθυνσις.»

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

B'

Ἡ Βαλερία ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἰούλιος παραζαλισμένος παρετήρει μὲ ἐξηγριωμένον βλέμμα τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εἶχεν ἀκολουθήσῃ. Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, πορευόμενος μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸ θρόνιον, ἐνθα ἡ Βέρθα του τὸν περιέμενεν. Ἐπειδὴ ἤργησε, τὸν ἐμάλωσεν ὀλίγον.

Πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ κἀθηταί τις πλησίον νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ! Ἡ εἰκὼν τῆς Βέρθας, ἥτις τοῦ ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα, ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν Βέρθαν, εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης.

Ἡ Βαλερία, ἀνθοπώλις τὸ ἐπάγγελμα, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου. Διεσκέδασε μαζὶ της ἐπὶ τινα χρόνον, καθὼς διεσκέδαζον μὲ τὰς ζωηρότητας τῆς ἀνθοπώλιδος οἱ περισσότεροι φίλοι της.

— Εἶνε τρελλή !

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐμφυδός, ἥτις ἀνεκεφαλίου δι' αὐτοὺς ὅλα τὰ προτερήματα τῆς Βαλερίας.

Ἀλλ' ἡ ἀνθοπώλις, ἥτις δὲν ἔσχε παρὰ ἔρωτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδαριώδεις, ἡγάπησεν ἐπὶ τέλους μὲ τὰ σωστά της τὸν Ἰούλιον. Ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του, καταιγίς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσῃ, ἐξεργάγη αἰφνιδίως.

Ἡ Βαλερία, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες, μετεχειρίσθη παρακλήσεις, συγκινήσεις, δάκρυα, λιποθυμίας, ἀπειλὰς τέλους· τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσεν. Ὁ Ἰούλιος μᾶλλον

ἀνιδῶν ἐκ τῶν τοιούτων σκηνῶν παρὰ συγκινούμενος, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ προσεπάθησε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀποφασίν του, καταφεύγων εἰς ἀφορμὰς τῆς μεγαλειτέρας σπουδαιότητος, ὑπεσχέθη νὰ ἐρχεταὶ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνίοτε καὶ ἡλλαξοοῖκῃμα.

Ἡ Βαλερία, πληγωθεῖσα καιρίως, ταπεινωθεῖσα καὶ φύσει ζηλότυπος, πάρηκολούθει τὰ διαβήματά του καὶ κατώρθωσε νὰ πεισθῇ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλον.

Ὁ Ἰούλιος λοιπὸν τὴν ἐγκατέλιπε δι' ἄλλην ! Τὴν ἠπάτησεν !

Ὁρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ν' ἀνεγείρῃ φραγμὸν μετὰ τῶν δύο τούτων ὑπὸ ῥέων ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως ὁ Ἰούλιος. Ἀλλ' ἀπεφάσισε πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ πάλαι ἐραστοῦ της καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπανακτήσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, τὴν καρδίαν του.

Εἶδομεν πῶς, παρασυρθεῖσα ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ἐπέφερεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα παροργίσασα αὐτὸν περισσότερον ἀντὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ. Ὅπως αὕτη ἐνόει ἡ κόρη τοῦ Λουξεμβούργου ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου· διατὶ νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη ;

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἦτο διὰ τὴν ἀνθοπώλιν παρὰ λέξις κενή. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν πράξεων τῆς ἀντιζήλου ταύτης καὶ νὰ μάθῃ ποῦ κατ' ἰδίαν συνήντη τὸν ἐραστὴν της. Ἡ Βαλερία οὐδέποτε ἦν δυνατό νὰ φαντασθῇ, ὅτι δὲν συνήντωντο ἀλλαχού. Ἀνεκάλυψε τὸ μέρος, ἐνθα κατῶκει ὁ Ἰούλιος, ἔμαθε τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, ἀλλ' οὐδαμοῦ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἔστω καὶ ἀπλὴν ἐνδείξιν περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἐρωτικῶν τούτων σχέσεων. Ἡ μυστηριώδης αὕτη κατάστασις τὴν ἐτάραττε.

— Κρύπτονται, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, πῶσαι προφυλάξεις διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν μικροῦλαν ! Ἡ δεσποινὶς φοβεῖται νὰ ἐκτεθῇ ἀλλ' ἄς βεβαιωθῶ μίαν μόνον φορὰν κατὰ τότε ἀλλοίμονον ...

Ἡ Βαλερία εἶχε προσχεδιάσῃ τὴν πορείαν της· μόνον, ἵνα ἐνεργήσῃ μὲ ἡσυχίαν τὴν συνειδήσιν, ἐξῆτει ἐπιμόνως ἐνδείξεις.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνθα διέμενεν ἡ Βέρθα, τοῦ ἄλλου μέρους τῆς αὐλῆς καὶ ἀντικαυτῆς ἡ Βαλερία ἐνφύκασε δωμάτιον, ὅπου θεν κατεσκόπευε τὴν Βέρθαν καθ' ἐκάστην. Τὰ ἐκ μουσελίνης παραπετάσματα τῆς πτωχῆς κόρης ἦσαν κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνασυρμένα, ἵνα δύναται νὰ ἐργάζεται καλλήτερα, ὥστε ἡ γείτων της τὴν ἐβλεπε ζωγραφίζουσιν, πηγαινοερχομένην καὶ ἐξερχομένην.

— Ἀ ! διεννοεῖτο ἡ ἀνθοπώλις κακέντρῳς μειδιῶσα, πηγαίνεις τώρα εἰς τὴν σινέντευξιν !

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὔτε μίαν φορὰν Ἰούλιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖ ἐνθα ἡ Βέρθα δὲν εἶχε διὰ σύντροφον, κατὰ ὥρας τῆς ἐργασίας, παρὰ μόνον ὅταν εὐτυχῇ καὶ περιπαθῇ.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις δὲν ὑπόπτειε ποτε, δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν ὑπαρξίν τῆς Βαλερίας. Τὸ δωμάτιον τῆς τελευταίας

συγκομίζοντο κατὰ ἓνα ὄροφον ὑψηλότερα τοῦ τῆς Βέρθας δὲν εἶχε ποτὲ προσελκύσει τὴν προσοχὴν τῆς ἐρωμένης τοῦ Ἰουλίου. Ἐνίστατο συνήντα εἰς τὴν ἐξώθυραν γυναῖκα, ἥτις τὴν παρετήρει μὲ ὕψος ἐχθρικόν, ἀλλὰ θεωροῦσα αὐτὴν ὡς παράφρονα οὐδέποτε ὑπέθετεν, ὅτι εἶχεν ἀπέναντί της ἐχθρὰν ἀκατανίκητον.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἰούλιος ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Βέρθας καὶ ὑπὸ τὰ θέλητρα τῆς καλλονῆς της ἔλαβε γενναίαν ἀπόφασιν.

— Βέρθα μου, τῇ εἰπεῖν ἡμέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἡτοίμαζέτο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ κήπου, ὑπήκουσα εἰς τὰς θελήσεις σου, ὅσον ἡδυνάμην νὰ ὑπακούσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπακούω πλέον περισσότερον καὶ πρέπει ἢ νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου ἢ νὰ σ' ἐγκαταλίπω διὰ πάντος!

— Ἰούλιε, Ἰούλιε, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ;

— Σὲ ἠκολούθησα χθὲς ἀπὸ μακρὰν, ἀποφεύγων τὰ βλέμματά σου, γνωρίζω ποὺ καταικίς, εἶδα τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου σου, ἀγαπητῇ μου Βέρθα, πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς ὁλόκληρον τὴν καρδίαν σου, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν σου! Θέλεις, Βέρθα μου, νὰ γίνῃς σύντροφος τοῦ βίου μου, θέλεις νὰ γίνω συζυγός σου;

Τοὺς λόγους τούτους ἡ Βέρθα περιέμενεν; Ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ θρονίου μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, μόλις ἀναπνεύουσα, ἀλλ' εὐτυχῆς, εὐτυχῆς. . . Ἄ! πῶς νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἱππουράνιον χαρὰν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὰ ὠραῖα ἐκείνα χαρακτηριστικά;

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἀνθοδέσμη ἐξ ἀνθῶν λευκῶν προσεῖλκυσε ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς Βέρθας τὰ βλέμματα τῆς Βαλερίας. Ἡ Βέρθα παρετήρει τὰ ἄνθη μετὰ περιπαθείας ἐρωτικῆς καὶ εἰργάζετο, ἡ δὲ Βαλερία εἶδε μετ' ὀλίγον, ὅτι ἔφερε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὰ χεῖρά της καὶ ὅτι τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς παρενίκης της κλίνης, ἵνα ἀφήσῃ ἐκεῖ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ἄρωμά της. Ἐλαβεν ἄπειρα ἀπὸ τὴν Βέρθαν φιλήματα... καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιον!

Ὁ Ἰούλιος ἔπρεπε νὰ ψευσθῇ, ἵνα μὴ ἡ πρότασις αὕτη τοῦ γάμου ἐκπληξῇ τὴν Βέρθαν, ἥτις οὔτε ἀμέσως προσεκάλεσε τοῦτο οὔτε ἐμμέσως διὰ διπλωματικῆς ἐνεργείας, ἀν καὶ ἐνδομύχως ὠνειροπόλοι μετὰ περιπαθείας τοιαύτην εὐτυχίαν, τὴν ἐπεθύμει ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς της! Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ διαταράξῃ τὴν πεποιθήσιν τοῦ Ἰουλίου, ὅπως δὲν ἤθελε νὰ ἐνωθῇ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς τιμῆς μετ' αὐτοῦ.

Τῇ ἀπέκρυψε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι ἦτο μονογενὴς υἱὸς πλουσίας οἰκογενείας, ἥτις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ τοῦ ἡρνεῖτο τὴν ἀναγκαίαν συγκατάθεσιν, ἀφ' οὗ ἔν ἦτο ἀκόμη ἐνῆλιξ. Ἐλέγε καθ' ἑαυτόν:

— Μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι αὐτεξούσιος... Ἀς περιμένωμεν. Θὰ προσπαθῶ νὰ προκαθίσω κατὰ μικρὸν τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, ὅταν τὸν κατεπαίω, ἡ Βέρθα μου θὰ μάθῃ τότε, ποῖος εἶμαι καὶ ποία εἶνε ἡ οἰκογένειά μου, ὥς ἀγνοῇ λοιπὸν πόσον πρέπει νὰ κοπιᾶσῃ, ὅπως τὴν ἀπολαύσῃ.

Πᾶν ὅ,τι ἐφαντάσθη νὰ τῆς διηγηθῇ ἡ Βέρθα, ὑπὲρ τὸ δέον ἄθῳ, εὐκόλως τὸ ἐπίστευσε καὶ ὁ Ἰούλιος εὐχαριστημένος ἐκ τοῦτου παρέστησεν ἑαυτόν, ὅτι κατήγετο ἐκ γονέων οὐχὶ εὐπόρων, οἵτινες διέμενον μακρὰν τῶν Παρισίων.

Τὴν ἀνυχολογίαν ταύτην ἀπέδιδεν ἐκείνη εἰς σύμπτωσιν, εἰς τὴν εἰμαρμένην, ἥτις εἰργάζετο διὰ τὸν ἔντιμον ἔρωτά της. Ἡ τέλεισις τῶν γάμων ἀνεβλήθη ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ἰούλιος θὰ ἐπιτύγχανε, καθὼς τοῦ εἶχον ὑποσχέθῃ, θέσιν προσοδοφόρον καὶ ἀνάλογον, πρὸς τὰς γνώσεις του.

Πῶς ἡμέραν τινὰ εὐρίσκομεν εἰς τὸ δωματίον τῆς Βέρθας τὸν Ἰούλιον ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν ἀπλῶν ἐπιπλῶν τοῦ οἰκήματος τῆς ἐρωμένης του, οἰκήματος πτωχικοῦ μὲν, ἀλλ' ἱεροῦ καὶ ἐντίμου;

Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ Βέρθα αὐστηρῶς τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται. Πῶς συνέβαινε λοιπὸν τοῦτο;

Πάντοτε ἐσέβετο ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκτάκτως παρεβίασε τὴν διαταγὴν της καὶ ἡ Βέρθα, ἡ ἀγαπημένη του πλέον μνηστή, θυμωμένη ἐναντίον του, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα προσεπάθει νὰ τὸν διώξῃ, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξήτει συγγνώμην μὲ παράπονον καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, παρὰ τῶν καὶ θαυμάζων τὴν τάξιν, μεθ' ἧς τὸ πᾶν εἶχε διετθετῇ. Ἡ Βαλερία τοὺς παρετήρει, χωρὶς νὰ τὴν βλέπωσιν· εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου της, ὅτι ὁ Ἰούλιος περιέβαλε διὰ τῆς χειρὸς του τὴν ὀσφὺν τῆς Βέρθας καὶ ὅτι τὴν κατεφίλει μετὰ παραφορᾶς εἰς τὰ χεῖρά καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παρὰ τὴν θέλησιν της. Δὲν εἶδε τίποτε περισσότερον, ἀλλὰ τοῦτο ἤρκει, ὅπως φροντασθῇ, ὅτι ἤθελεν. Πόσον ἡπατάτο ἡ Βαλερία, διότι ἡ Βέρθα καὶ πρὶν καὶ τότε ἦτο ἀθῳα. Ὁ Ἰούλιος, τέλος, μετὰ τὴν νεανικὴν παραφορὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὠρκίσθη νὰ σεβασθῇ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Βέρθας καὶ δὲν τὴν ἐπεσκέφθη ἔκτοτε.

Ἡ Βαλερία, ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἔγραψεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ νέου, γνωρίζουσα ἐκ τῆς μετ' ἐκείνου σχέσεως τὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τὴν διαμονὴν τῶν γονέων του, ἐπιστολὴν ἀνώνυμον περιέχουσαν τὰς παραμικροτέρας λεπτομερείας τοῦ ἔρωτος τούτου καὶ παριστάνουσαν τὸν Ἰούλιον ὡς νέον χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ δοῦλον γυναικὸς τοῦ χειροτέρου εἶδους. Ἡ σκηνὴ τοῦ δωματίου δὲν ἐλησμονήθη, ἀλλὰ παρεστάθη μὲ τὰ ζωρότερα χρώματα καὶ μεθ' ὑπερβολῆς ἀκατονομάστου.

Τὸ διάβημα, ὅπερ ἐπεχείρησεν ἡ Βαλερία, ἐπέτυχε πάραυτα. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰουλίου ἐφθάνει ἐκ τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἐπέπληττε τὸν υἱὸν τὸν δι' ἐπιπλήξεων, αἵτινες ὡς κεραυνὸς τὸν προσέβαλλον.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἤξευρε, πῶς νὰ ἀποφύγῃ τὰς προσβολὰς τοῦ ἐξηγριωμένου πατρός του. Ὑποπεύων κρύφιον τῆς Βαλερίας κτύπημα, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ πόσον τεχνήντως εἶχε καταπορθῶσιν ἐκείνη νὰ συναρμολογήσῃ τὰ ψεῦδη μὲ δόσιν τινὰ ἀληθείας, ἐπιφυλασσόμενος νὰ

καταπραΰνῃ βραδύτερον τὸν πατέρα του, ὁ Ἰούλιος ἐν τῇ ψυχολογικῇ ταύτῃ καταστάσει ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἀφέθη νὰ ὀδηγῇται ὡς παιδίον. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του τὸν ἐπέβλεπε, νὰ εἰδοποιήσῃ δι' ὀλίγων λέξεων τὴν Βέρθαν, ὅτι ἀνεχώρει κατεσπευσμένως διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξηρτάτο ἡ ἐνωσις των, καὶ ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν ἐπανίδῃ παρὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του.

— Καλὸ ταξεῖδι! ἐφώναξεν ἡ Βαλερία κκεντρεχῶς μειδιῶσα, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄχημα, ὅπερ ἔφερε τὸν Ἰούλιον, τὴν ἐπιτύλισεν ἱσταμένην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ὁποῦθεν παρετήρει τὰς ἐτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως.

— Ἀλλοίμονον! πόσον εἶνε λυπηρόν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Βέρθα, στενάζουσα εἰς τὸ πτωχικὸν δωματίον της, κρατοῦσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰουλίου ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς της καὶ θέλουσα νὰ κλαύσῃ, πόσαι θλίψεις καὶ πόσα δάκρυα, πρὸ τοῦ νὰ ἀνήκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον! δὲν πειράζει ὁμῶς, ἀρκεῖ ἡ ἀπουσία αὐτῇ νὰ μὴ διαρκέσῃ πολὺ!... Καὶ ἐγώ, ἥτις ἐφάνην χθὲς τόσον ἀπότομος, πόσον αὐστηρὰ διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Ἰούλιον!

Καὶ ἡ ἀτυχὴς κόρη ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της συσφιγγομένην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ καὶ παρετήρησεν ἑαυτὴν μετ' ἀνεκφράστου λύπης εἰς τὸ κάτοπτρον.

— Πόσον θὰ τοῦ μειδιάσω, ὅταν θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ! Πόσα θὰ τοῦ δώσω φιλήματα!

Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἀνεκούφισε, τὴν κατέστησεν εὐτυχὴ καὶ ἐπανελάβε τὸν χρώστῃρα διὰ νὰ ἐργασθῇ μὲ ἡσυχον τὴν διάνοιάν της· ἐπανελάβεν ἐπίσης ὅλα της τὰ ὄνειρα, τὰ παρθενικά καὶ ἀθῳα, περὶ τοῦ μέλλοντος! Πόσον ὠραῖα πράγματα θὰ ἐσχεδιάζεν ἡ πτωχὴ αὕτη κόρη ἀγαπῶσα καὶ ἐλπίζουσα!

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Ἰούλιος, ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ὑφίστατο τὴν καταγιγίδα τῆς πατρικῆς ὀργῆς, ἥτις ἐξηκολοῦει ἀκόμη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμηχανίας καὶ τῆς σκοτοδίνης ἐκείνης, μία μόνον ἰδέα, μία μόνον φράσις τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸν ἀνεκούφιζεν ὀλίγον:

— Ἐσεβάσθην τὴν Βέρθαν! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφείου:

Ὁδὸς Πινακωτῶν, ἀριθ. 10,

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σχλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ «Ἀπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερως φρ. 2.50.